

BÀI HỌC 6

PHÂN QUAN TRỌNG NHẤT CỦA LỜI HỨA

CÂU GỐC: “Vì, nếu cơ nghiệp được ban cho bởi luật pháp, thì không bởi lời hứa nữa. Nhưng Đức Chúa Trời đã dùng lời hứa mà ban cơ nghiệp cho Áp-ra-ham” (Ga-la-ti 3:18).

ĐỌC KINH THÁNH TUẦN NÀY: Ga-la-ti 3:15-20; Sáng thế Ký 9:11-17; Ma-thi-ơ 5:17-20; Xuất Ê-díp-tô Ký 16:22-26; Sáng thế Ký 15:1-6.

Người ta hỏi một cố vấn cao cấp của một vị tổng thống, “Tổng thống có giữ tất cả những lời hứa mà ông đã hứa trong khi tranh cử không?” Vị cố vấn trả lời, “Tổng thống đã giữ tất cả những lời hứa ông có ý định giữ”.

Vào một lúc nào đó, có ai đã không thất hứa? Và có ai đã không bị thất hứa?

Đôi khi người ta hứa, và họ hoàn toàn muốn giữ, nhưng sau đó, họ không giữ được. Có những người khác hứa và không bao giờ có ý định giữ. Đó là nói dối.

Nhưng chúng ta rất được phước. Lời hứa của Đức Chúa Trời thì khác. Kinh Thánh thì chắc chắn và không thay đổi. Vì vậy, chúng ta có thể tin tưởng vào Đức Chúa Trời sẽ làm những gì Ngài nói. “Điều ta đã rao ra, ta sẽ làm hoàn thành, điều ta đã định, ta cũng sẽ làm” (Ê-sai 46:11).

Trong bài học tuần này, Phao-lô cho thấy sự chú ý của chúng ta vào một mối tương giao đặc biệt. Đó là mối tương giao giữa lời hứa của Đức Chúa Trời với Áp-ra-ham và luật pháp ban cho Y-sơ-ra-ên 430 năm sau đó. Mối tương giao đó là gì giữa lời hứa của Đức Chúa Trời và luật pháp? Và mối tương giao đó có ý nghĩa gì về cách phúc âm được rao giảng?

LUẬT PHÁP VÀ ĐỨC TIN

Đức Chúa Trời đã ban luật pháp cho dân Y-sơ-ra-ên bốn trăm năm sau Áp-ra-ham. Nhưng việc ban cho luật pháp có khiến các lời hứa của Đức Chúa Trời với Áp-ra-ham mất giá trị không?

Trong Ga-la-ti 3:15-18, Phao-lô giải thích ý nghĩa về giao ước của Đức Chúa Trời. Bản giao ước là một sự thỏa thuận. Phao-lô dùng các chữ gọi hình về di chúc của một người để giải thích giao ước là gì. Di chúc là một tờ giấy hợp pháp, nói ai sẽ nhận được gì khi người sở hữu qua đời. Tại sao Phao-lô dùng sự so sánh này để giải thích giao ước của Đức Chúa Trời? Phao-lô muốn nói gì?

Giao ước và di chúc rất khác nhau. Một giao ước thường được gọi là một “hợp đồng” hay một “hiệp ước”. Tuy nhiên, di chúc là lời tuyên bố của một người. Trong hiệp ước, hai bên hứa và đòi hỏi giữ lời hứa đó. Nhưng giao ước của Đức Chúa Trời không được thiết lập trên những gì Áp-ra-ham hứa, mà được thiết lập trên những gì Đức Chúa Trời muốn làm. Và Áp-ra-ham chỉ tin nơi lời của Ngài.

Phao-lô ý thức rằng “di chúc” được dùng để chỉ “giao ước”. Ông dùng hai nghĩa này để giải thích các phần thỏa thuận của Đức Chúa Trời với Áp-ra-ham. Ví dụ, cả di chúc và lời hứa của Đức Chúa Trời được thiết lập với một người nào đó. Trong trường hợp này, người đó là Áp-ra-ham và dòng dõi của ông (Sáng thế Ký 12:1-5; Ga-la-ti 3:16). Một di chúc cũng có tên những người sẽ nhận được di sản (Sáng thế Ký 13:15; Sáng thế Ký 17:8, Rô-ma 4:13; Ga-la-ti 3:29). Điều quan trọng nhất đối với Phao-lô là các lời hứa của Đức Chúa Trời không thay đổi. Cùng một cách đó, di chúc của một người không thể thay đổi khi nó đã có hiệu lực. Điều này giúp giải thích rằng luật pháp Đức Chúa Trời ban cho Môi-se không chấm dứt thỏa thuận trước đó với Áp-ra-ham, vì Ngài không bao giờ thất hứa (Ê-sai 46:11).

Thay thế chữ “giao ước” với “lời hứa” trong Sáng thế Ký 9:11-17; Sáng thế Ký 15:18; và Sáng thế Ký 17:1-21. Mỗi giao ước bao gồm những gì? Giao ước của Đức Chúa Trời là một lời hứa. Giao ước dạy chúng ta gì về Đức Chúa Trời là ai và tại sao chúng ta có thể tin cậy Ngài?

ĐỨC TIN VÀ LUẬT PHÁP

Phao-lô lý luận mạnh mẽ cho sự quan trọng của đức tin trong mối tương giao của một người với Đức Chúa Trời. Việc giữ luật pháp không cần thiết để được cứu. Phao-lô nói rõ ràng về điều này, “Người ta được xưng công bình, chẳng phải bởi các việc luật pháp đâu” (Ga-la-ti 2:16). Nhưng chúng ta phải đặt câu hỏi: Vậy có nghĩa là luật pháp không có giá trị? Đức Chúa Trời có bỏ luật pháp không?

Sự cứu rỗi là bởi đức tin chứ không phải việc làm của luật pháp. Nhưng không có nghĩa là Phao-lô nói đức tin phá hủy luật pháp? Những câu này giúp trả lời câu hỏi đó thế nào: Rô-ma 3:31; Rô-ma 7:7, 12; Rô-ma 8:3; và Ma-thi-ơ 5:17-20?

Lý luận của Phao-lô trong Rô-ma 3 thì cũng giống như ông đã nói về đức tin và luật pháp trong Ga-la-ti. Phao-lô biết rằng lời nói của mình có thể khiến một số người nghĩ rằng ông đang đặt đức tin ở trên luật pháp. Vì vậy, Phao-lô hỏi một câu, “Vậy chúng ta nhân đức tin mà bỏ luật pháp hay sao” (Rô-ma 3:31). Các chữ “bỏ luật pháp” xuất phát từ tiếng Hy Lạp *katargeo*. Phao-lô dùng chữ này thường xuyên, có thể được dịch là “hủy bỏ”, “trừ bỏ” (Ê-phê-sô 2:15), “dành riêng”, “không còn gì” (Rô-ma 6:6), hoặc thậm chí “hủy hoại” (1 Cô-rinh-tô 6:13). Giả sử Phao-lô muốn hỗ trợ ý kiến cho rằng luật pháp đã được trừ bỏ ở thập tự giá. Một số người buộc tội Phao-lô là làm điều này. Nhưng Phao-lô nói luật pháp đã không được đặt sang một bên. Thay vào đó, ông cho biết phúc âm của mình “được thiết lập” trên luật pháp! (Rô-ma 3:31).

“Chương trình được cứu bởi đức tin cho thấy tình yêu của Đức Chúa Trời đối với luật pháp Ngài. Luật pháp của Ngài đòi hỏi và cung cấp một của lễ cho tội lỗi. Giả sử việc được xưng công bình với Đức Chúa Trời đã bỏ luật pháp qua một bên, thì chúng ta không cần sự chết của Đấng Christ để rửa sạch tội nhân và khiến họ được xưng công bình.

“Ngoài ra, đức tin đúng nghĩa là đi theo Đức Chúa Trời và giữ luật pháp của Ngài. Đức tin thật sự bắt đầu với việc yêu Chúa hết lòng. Đức tin như vậy hướng dẫn chúng ta đến sự vâng lời.” – *Phông trích, The SDA Bible Commentary*, quyển 6, tr. 510.

Giả sử đức tin đã trừ bỏ luật pháp. Nếu vậy có nghĩa là ăn cắp hoặc giết người hoặc quan hệ tình dục ngoài hôn nhân sẽ không còn là tội lỗi? Hãy suy nghĩ về tất cả những phiền muộn và đau khổ bạn có thể tránh được nếu bạn giữ luật pháp của Đức Chúa Trời. Có những sự đau khổ nào bạn và những người khác đã trải qua do kết quả của việc vi phạm luật pháp Đức Chúa Trời?

MỤC ĐÍCH CỦA LUẬT PHÁP

Trong Ga-la-ti 3:19-29, Phao-lô đề cập đến “luật pháp” nhiều lần. Ông có ý nói luật pháp nào?

Một số người nghĩ rằng những chữ “cho tới chừng nào” trong câu 19 có nghĩa là luật pháp này đã không tồn tại lâu dài. Vì vậy, họ tin rằng những câu này được nói về luật lễ nghi. Luật lễ nghi là luật về sự dâng con sinh tế và các của lễ khác trong đền thờ. Luật này đã chấm dứt với sự chết của Đức Chúa Giê-su trên thập tự giá. Nhưng Phao-lô nói về một điều khác ở đây. Điều đúng là tội lỗi cần hai thứ luật pháp: luật lễ nghi và luật luân lý. Luật luân lý là Mười Điều Răn. Nhưng chúng ta sẽ thấy Phao-lô có ý nói đến luật luân lý trong những câu này.

Đọc Ga-la-ti 3:19 và Rô-ma 5:13, 20. Tại sao Phao-lô nói luật pháp đã được đặt thêm? Và luật pháp được đặt thêm vào đâu?

Phao-lô không nói luật pháp đã được thêm vào giao ước của Đức Chúa Trời với Áp-ra-ham trong cùng một cách như các điều khoản mới được thêm vào một di chúc. Luật pháp cũng được ban hành rất lâu trước Si-nai. Vì vậy, luật pháp đã ban cho Y-sơ-ra-ên với một mục đích hoàn toàn khác hẳn. Luật pháp được ban cho để đưa mọi người về với Đức Chúa Trời và ân điển đã ban cho để cất đi tội lỗi. Chúa ban ân điển này cho tất cả những ai đến với Ngài bởi đức tin. Luật pháp cho chúng ta thấy tội lỗi của mình, cho chúng ta thấy nhu cầu cần ân điển. Phao-lô cũng nói luật pháp được ban cho “nên tội lỗi gia thêm” (Rô-ma 5:20). Những chữ này có ý nghĩa gì? Có nghĩa là luật pháp đã ban cho để chúng ta thấy rõ hơn tội lỗi trong đời sống mình (Rô-ma 7:13).

Các luật lễ nghi chỉ về Đức Chúa Giê-su. Luật này cho thấy sự cần thiết để được nên thánh và cần một Đấng Cứu Thế. Nhưng luật luân lý, với những chữ “Ngươi chớ”, cho chúng ta thấy tội lỗi, và tội lỗi là một phần của chúng ta. Và tội lỗi là vi phạm luật pháp của Đức Chúa Trời (Rô-ma 3:20; Rô-ma 5:13, 20; Rô-ma 7:7, 8, 13). Đó là lý do tại sao Phao-lô nói, “Song đâu không có luật pháp, thì đó cũng không có sự phạm luật pháp”. (Rô-ma 4:15). “Luật pháp hành động như một kính hiển vi. Kính này không thêm vào số bẩn trên quần áo. Kính hiển vi làm cho những chỗ dơ nổi bật rõ ràng hơn và chúng ta thấy nhiều chỗ dơ hơn là khi nhìn bằng mắt mình.” – Phỏng trích, William Hendriksen, *New Testament Commentary, Exposition Ga-la-ti* (Grand Rapids, Mich.: Baker Book House, 1968), tr. 141.

LUẬT PHÁP TỒN TẠI BAO LÂU?

Đọc Sáng thế Ký 9:5, 6; Sáng thế Ký 18:19; Sáng thế Ký 26:5; Sáng thế Ký 39:7-10; và Xuất Ê-díp-tô Ký 16:22-26. Phao-lô nói luật pháp đã được thêm vào tại núi Si-nai. Điều đó có nghĩa là không có luật pháp trước đó sao? Nếu không, sự khác biệt về luật pháp trước và sau núi Si-nai là gì?

Chúa không cần phải chứng minh luật pháp của Ngài với Áp-ra-ham với sấm, sét, và sự trừng phạt của sự chết (Xuất Ê-díp-tô Ký 19:10-23). Vì vậy, tại sao Chúa ban luật pháp cho dân Y-sơ-ra-ên theo cách này? Bởi vì Y-sơ-ra-ên đã quên Đức Chúa Trời và luật pháp Ngài vĩ đại thế nào. Vì thế họ cần được nhắc nhở họ tội lỗi thế nào và luật pháp Đức Chúa Trời thánh khiết làm sao.

Đọc Ga-la-ti 3:16-19. Phao-lô nói luật pháp được ban cho để kiểm soát chúng ta “cho tới chừng nào người dòng dõi đến” (câu 19). Phao-lô có ý muốn nói gì trong câu này?

Nhiều người tin rằng câu này có nghĩa là luật pháp được đưa ra tại Núi Si-nai sẽ chỉ kéo dài trong một thời gian giới hạn. Vì vậy, họ nói pháp luật đến 430 năm sau Áp-ra-ham và kết thúc khi Đấng Christ đến. Nhưng ý tưởng này đi ngược lại với những gì Phao-lô nói về luật pháp trong Rô-ma và những gì Đức Chúa Giê-su nói trong Ma-thi-ơ 5:17-19.

Khi đọc Ga-la-ti 3:16-19, các độc giả nghĩ lầm rằng các chữ “cho đến chừng nào” luôn luôn có nghĩa là sự giới hạn về thời gian. Nhưng ý tưởng đó thì không đúng sự thật. Ví dụ, Thi thiên 112:8 nói về một người đi theo Chúa: “Lòng người kiên định, chẳng sợ chi, cho đến khi người thấy các cừ địch mình bị báo”. Và Đức Chúa Giê-su phán, “Duy các ngươi khá bền giữ những điều mình đã có, cho tới chừng ta đến” (Khải huyền 2:25). Có phải Đức Chúa Giê-su có ý nói rằng khi Ngài đến, chúng ta không còn cần phải trung thành? Tất nhiên, không phải!

Tầm quan trọng của luật pháp đã không kết thúc với sự ra đời của Đấng Christ. Ngài là “hạt giống” mà Phao-lô nói đến. Luật pháp luôn luôn chỉ ra tội lỗi. Vì vậy, Phao-lô nói rằng sự sắp tới của Đấng Christ đã đánh dấu một bước ngoặt quan trọng trong lịch sử. Đấng Christ có thể làm những gì mà luật pháp không bao giờ có thể. Ngài có thể “chữa” bệnh cho tội lỗi. Ngài có thể làm cho tội nhân hòa thuận lại với Đức Chúa Trời. Qua Thánh Linh, Đấng Christ có thể giữ luật pháp của Ngài trong chúng ta (Rô-ma 8:3, 4).

Hãy nghĩ về tất cả những dấu hiệu quyền năng của Đức Chúa Trời bày tỏ cho dân Y-sơ-ra-ên tại núi Si-nai. Nhưng họ vẫn làm gì? Tội lỗi của họ dạy chúng ta gì về đức tin thật và làm thế nào chúng ta có thể có và giữ được? Đọc Cô-lô-se 2:6 để gợi ý.

ĐỨC CHÚA TRỜI VĨ ĐẠI ĐÃ HỨA ĐIỀU GÌ

Trong Ga-la-ti 3:19, 20, Phao-lô tiếp tục nói về luật pháp không hủy bỏ các thỏa thuận đầu tiên giữa Đức Chúa Trời và dân Ngài. Điều này rất quan trọng. Tại sao? Giả sử kẻ tấn công Phao-lô đúng, thì luật pháp sẽ hủy bỏ giao ước. Nhưng chúng ta hãy coi kết quả xa hơn nữa. Giả sử các thỏa thuận đã bị hủy bỏ, thì chúng ta sẽ cần phải giữ luật pháp để được cứu. Và sau đó chúng ta sẽ không có hy vọng gì.

Điều căn bản của Phao-lô trong Ga-la-ti 3:19, 20 thì rõ ràng. Luật pháp là quan trọng thứ hai so với lời hứa về ân điển. Đức Chúa Trời đã ban luật pháp cho dân sự qua Môi-se. Nhưng Ngài đã hứa với Áp-ra-ham (và cho tất cả các tín đồ) mà không qua trung gian, vì không cần người trung gian. Cuối cùng, luật pháp không thể thay thế các lời hứa của Đức Chúa Trời là chúng ta được cứu bởi ân điển qua đức tin. Thay vào đó, luật pháp giúp chúng ta hiểu rõ hơn thế nào lời hứa tuyệt vời của Đức Chúa Trời.

Đọc Sáng thế Ký 15:1-6; Sáng thế Ký 18:1-33; và Sáng thế Ký 22:1-18. Áp-ra-ham có những cuộc gặp gỡ nào với Đức Chúa Trời? Áp-ra-ham được ơn phước gì trong những lần gặp gỡ với Đức Chúa Trời?

Hãy suy nghĩ về việc Đức Chúa Trời có một số các cuộc gặp gỡ khác với một số người trong Kinh Thánh. Ví dụ, Ngài đã gặp A-đam và Ê-va ở vườn Ê-đen (Sáng thế Ký 3). Và về cái thang của Gia-cốp (Sáng thế Ký 28) hay Phao-lô trên đường đi Đa-mách (Công vụ 9). Có lẽ bạn chưa có kinh nghiệm gì về những điều tuyệt vời như thế. Nhưng bằng cách nào Đức Chúa Trời đã bày tỏ chính mình Ngài cho bạn? Có những điều gì trong cuộc đời của bạn có thể khiến bạn không có các kinh nghiệm với Đức Chúa Trời mà Áp-ra-ham đã có? Những bước bạn có thể làm để thay đổi điều đó là gì?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC:

“Người dân Y-sơ-ra-ên đã mất nhiều kiến thức về Đức Chúa Trời và giao ước của Ngài trong suốt thời gian làm nô lệ ở Ai Cập. Nhưng Đức Chúa Trời đã giải phóng họ. Ngài muốn chứng tỏ quyền năng và lòng thương xót của Ngài để họ có thể yêu mến và tin cậy Ngài. Đức Chúa Trời đưa họ đến Biển Đỏ. Có những người Ai Cập đuổi theo họ. Họ không thể thoát chết. Đức Chúa Trời muốn họ nhận ra họ hoàn toàn bất lực và họ cần sự giúp đỡ của Ngài. Và sau đó Ngài đã cứu họ. Lòng họ đã tràn đầy tình yêu và biết ơn đối với Đức Chúa Trời. Họ tin tưởng vào quyền năng của Ngài để giúp đỡ họ. Ngài gắn bó với họ như Đấng Giải Phóng họ khỏi ách nô lệ trên đất.

“Nhưng vẫn còn một lẽ thật lớn hơn mà dân sự cần phải học hỏi. Họ đã sống giữa những người thờ hình tượng và đã phạm tội lớn. Vì vậy, dân sự của Đức Chúa Trời không có ý tưởng thật sự về lòng của họ tội lỗi như thế nào và Đức Chúa Trời thánh khiết thế nào. Họ không nhận ra họ không có quyền lực để tuân giữ luật pháp Đức Chúa Trời. Họ không biết họ cần Đấng Cứu Thế.” – Phỏng trích, Ellen G. White, *Patriarchs and Prophets*, tr. 371.

“Luật pháp của Đức Chúa Trời đã phán trong sự oai nghi tuyệt vời từ núi Si-nai. Luật pháp chỉ ra tội lỗi của tội nhân, nhưng không có sức mạnh trong luật pháp để tha thứ hay cứu.” – Phỏng trích, Ellen G. White *Comments, The SDA Bible Commentary*, quyển 6, tr. 1094.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Hãy suy nghĩ về chủ đề lời hứa. Bạn cảm thấy thế nào về những người đã thất hứa đối với bạn? Có sự khác biệt nào khi người ta hứa rồi sau đó thay đổi. Bạn có thể tin tưởng người đó không? Bạn biết có thể tin cậy nơi lời hứa của Đức Chúa Trời có ý nghĩa gì đối với bạn? Làm thế nào bạn có thể học để tin cậy nơi lời hứa của Ngài?
2. Bằng những cách nào các việc xung quanh khiến cho mắt chúng ta không thấy những lẽ thật quan trọng mà Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta? Làm thế nào chúng ta có thể bảo vệ mình khỏi sự nguy hiểm này?

TÓM LƯỢC:

Sự ban cho luật pháp ở núi Si-nai đã không loại bỏ lời hứa của Đức Chúa Trời với Áp-ra-ham. Luật pháp cũng không thay đổi sự thỏa thuận. Luật pháp đã được ban cho để mọi người có thể thấy họ thật sự tội lỗi thế nào và họ cần lời hứa về Đấng Christ cho Áp-ra-ham và dòng dõi của ông.